

Sprawozdanie z przebiegu Synodu o synodalności w Diecezji Łowickiej

Spotkania i panele dyskusyjne zorganizowane w na terenie Diecezji Łowickiej dotyczące Synodu o synodalności skupiły się wokół kilku tematów. Całość dyskusji oparła się głównie na ocenie sytuacji, w której znajduje się obecnie Kościół, ukazaniu pozytywnych i negatywnych cech Kościoła, a także wyciągnięcie wniosków. Zaproponowano pewne drogi, którymi według podejmujących dyskusję, Kościół powinien iść.

Obrady na terenie Diecezji Łowickiej skupiły się na kilku tematach:

1. Powołanie – Boży głos wołający człowieka, młodzi w Kościele

Obradujący zwrócili uwagę na zdecydowanie zmniejszającą się liczbę młodych ludzi włączających się w życie wspólnoty Kościoła. Propozycje współczesności wydaje się, że zbyt mocno wciągają młodych ludzi, którzy często nawet nie zauważają potrzeby pogłębienia swojej duchowości. Należy, zatem szukać sposobów na dotarcie do młodych ludzi. Przekazywać im prawdę o Jezusie Chrystusie używając języka dla nich zrozumiałego, nie zubażając prawdy, którą niesie Ewangelia. Zaproponowano, by Kościół chciał wracać do swoich korzeni, czerpiąc z pierwszych chrześcijan, postaw Świętych, czyli przede wszystkim głosić Słowo Boże i udzielać sakramentów.

Młodzi ludzie odnajdują się przede wszystkim w małych wspólnotach przyparafialnych, ponieważ najczęściej tam otrzymują wsparcie i mogą w sposób konkretny poczuć się odpowiedzialni za wspólnotę. Należy, zatem właśnie w małych grupach formować młodzież tak, by ukazać im jak są potrzebni.

Powołanie jest odkryciem woli Bożej w życiu człowieka. Dokonuje się przede wszystkim na modlitwie, dlatego tak ważne jest, aby dać młodym ludziom przestrzeń do modlitwy wspólnotowej i indywidualnej. Należy ukazać Pana Boga, który zawsze troszczy się o człowieka i w każdym powołaniu towarzyszy. Strach młodych ludzi przed podjęciem decyzji o kapłaństwie czy zakonie jest przede wszystkim brakiem zaufania Bogu.

2. Duchowni i świeccy w drodze do nieba, czyli rola świeckich w życiu parafialnym

W tych rozważaniach zwrócono uwagę na kilka obszarów, w których należy angażować świeckich:

- a. Obszar liturgiczno – modlitewny, tu uwagę zwrócono na posługę, jaką pełnią ministranci, lektorzy, nadzwyczajni szafarze Komunii św., ceremoniarze, katecheci i katechiści. Ich działanie może i powinno być pomocą dla duszpasterzy. Mogą zastąpić księży na poziomie, które są w kompetencji danej osoby: wsparcie przy uroczystościach i wydarzeniach liturgicznych, prowadzenie przygotowania do przyjmowania sakramentów, a przede wszystkim dawanie świadectwa wiary.
- b. Obszar administracyjno – gospodarczy: rady parafialne, które powinny być wsparciem dla księdza administrującego parafią, świeccy mogą pełnić dyżury kancelaryjne,

poradnie rodzinne, nauka religii w szkole, dekoracje i wystrój kościoła, inwestycje remontowo budowlane, pomoc w pozyskaniu funduszy.

- c. Obszar duchowo – ewangelizacyjny, czyli podejmowanie wysiłków duchowych ku nawracaniu samych siebie, życie wiarą, które powinno być świadectwem dla innych, wsparcie duchowe dla księży.

Aby zwiększyć skuteczność działania Kościoła należy:

- a. Zaangażować świeckich w pracę kancelaryjną
- b. Dbać o wysoką jakość podejmowanych działań w parafii
- c. Kapłani powinni być dostępni nieustannie dla wiernych a szczególnie dla chorych
- d. Ograniczyć odczytywanie listów na Eucharystii
- e. Podjąć troskę o potrzebujących pomocy
- f. Edukować parafian w zakresie postaw i zasad wiary i objaśnieniu liturgii

3. Nauka i wychowanie w dziele promocji osoby ludzkiej

Z dyskusji synodalnych można wywnioskować, iż współczesny świat daje wiele możliwości kształcenia człowieka i rozwijania talentów, jednak wszechstronny rozwój młodych nie może odbywać się z pominięciem miłości Boga i bliźniego. Współcześnie próbuje się budować świat bez Boga. Ludziom wydaje się, że mogą być samowystarczalni.

Receptą na to może być takie ukierunkowanie człowieka, aby nie zabrakło wymiaru etycznego, duchowego i religijnego. Celem powinno być ukierunkowanie człowieka na Chrystusa oraz wypracowania w nim umiejętności łączenia wiary i wiedzy. Myśląc o nauce zazwyczaj mamy na myśli człowieka młodego, ale przecież należy pamiętać o każdej osobie ludzkiej, która powinna wciąż wzrastać w wierze i poszerzać swoją wiedzę. Gdy Kościół osiągnie taki cel wychowawczy, wtedy każdy członek Kościoła będzie mógł świadomie podjąć odpowiedzialność za każdy aspekt życia ludzkiego.

4. Człowiek, małżeństwo i rodzina – drogi Kościoła

Wypowiadający się na w/w temat stwierdzili, iż niezaprzeczalnie żyjemy w czasach kryzysu rodzin. Odpowiada za niego wiele czynników m.in. praca zawodowa związana z długą nieobecnością w domu, nieograniczony dostęp do mediów, szczególnie w odniesieniu do młodzieży.

Rodzina jest fundamentem dla życia Kościoła i dlatego duszpasterze powinni otoczyć rodzinę troską. Propozycją są warsztaty dla małżeństw, wsparcie terapeutyczne, za które odpowiadać powinni duszpasterze wsparci pomocą specjalistów. Spotkania edukacyjne powinny być prowadzone dla wszystkich małżeństw i mieć formę spotkań, warsztatów, rozmów, dyskusji, a wszystko oparte o modlitwę, słuchanie i rozważanie Słowa Bożego. Należy uświadamiać wiernych, że rodzina jest Kościołem Domowym.

W duszpasterstwie rodzin ważne jest większe zaangażowanie świeckich w Kościele, tak by czuli się odpowiedzialni za Kościół. Świeccy bardziej niż kapłani mają dostęp do ludzi będących daleko od Boga i mogą ze świadectwem dotrzeć na „peryferia wiary”.

Należy podjąć działania, aby ci, którzy się czują wykluczeni z Kościoła (rozwiedzeni, żyjący w związkach niesakramentalnych, w związkach homoseksualnych) mogli odnaleźć swoje miejsce we wspólnocie Kościoła.

W nauczaniu nie wolno pomijać tematów trudnych związanych z grzechami. Potrzebna jest także konsekwencja w przygotowaniu i dopuszczaniu do sakramentów świętych. Warto przypominać o tematach związanych z ostatecznością, czyli o sądzie Bożym, niebie i piekle. Jednocześnie należy używać prostego języka przekazu prawd wiary, aby był jasny i zrozumiały dla wszystkich.

5. Współczesne areopagi – media, kultura i sztuka – przestrzenie i narzędzia ewangelizacji

a. Rola mediów

Media powinny w szerszym stopniu realizować przekaz wartości chrześcijańskich, prezentować autorytety oraz właściwe postawy oparte na nauce Kościoła katolickiego. Należy w sposób właściwy korzystać i uczyć korzystania z kanałów komunikacji społecznej: telewizja, radio, prasa, Internet.

W sposób szczególny należy zwrócić uwagę na działalność w Internecie, który niesie ze sobą mnóstwo zagrożeń, ale może być także narzędziem pracy Kościoła w ewangelizowaniu i katechizowaniu. Należy, zatem stworzyć i nieustannie uaktualniać bazę materiałów multimedialnych służących do propagowania wartości, które niesie Kościół.

Warto również poszerzać możliwości tworzenia i działania mediów katolickich.

b. Rola kultury i sztuki w ewangelizacji

W dzisiejszych czasach mocno odczuwalny i działający destrukcyjnie na sferę wartości etycznych i moralnych współczesnej młodzieży jest negatywny sposób postępowania osób dorosłych. Lekarstwem na to jest odnowa moralna będąca fundamentem życia kulturalnego. Człowiek współczesny potrzebuje wzorców kultury, które może naśladować i przekazywać kolejnemu pokoleniu, a nie postaw demoralizujących.

W obliczu rozwijającego się relatywizmu konieczne jest dokonywanie dobrych wyborów oraz manifestowanie wartości chrześcijańskich bez obawy odrzucenia przez środowisko. Zakorzenie tych wartości w kulturze może sprawić większą łatwość świadectwa wiary.

6. Współczesne peryferia, Miłosierdzie - opcja na rzecz ubogich

Aby dostrzec tych, którzy potrzebują pomocy i stać się dla nich miłosiernym należy najpierw docenić wymiar duchowy miłosierdzia. Kościół powinien zwrócić uwagę na to by formować wspólnoty do zagłębiania się w obecność Miłosiernego Boga, aby na Jego wzór stawać się miłosiernym. Następnie należy zwrócić uwagę na konkretne działania, jakie należy podejmować. Istotnymi elementami są: powstawanie coraz to nowych ośrodków Pomocy

Charytatywnej i troska o ścisłą współpracę z parafiami, dbanie o współpracę z Bankami żywności i innymi instytucjami w celu pozyskania produktów żywnościowych dla najuboższych, poszukiwanie w społeczności ludzi potrzebujących i wykluczonych, bycie otwartymi na uchodźców wojennych, zwrócenie szczególnej uwagi na osoby starsze, niepełnosprawne i potrzebujące opieki.

Należy uczyć postaw miłosierdzia wyrażających się w konkretnych postawach: dzielenia się, pomocy w pracy itp. Jednak pomoc musi być roztropna a nie naiwna.

Należy pamiętać, że powołaniem Kościoła jest szerzenie Miłosierdzia, bo wiara bez miłosierdzia jest martwa. Służba wobec bliźnich jest naśladowaniem Chrystusa.

7. Liturgia, sakramenty, Eucharystia – źródła wiary, nadziei i miłości oraz fundamenty budowania wspólnoty Kościoła.

Kościół ma za zadanie nie tylko szafować sakramentami, ale również kształtować człowieka, aby świadomie je przyjmował. Sakramenty, bowiem są najważniejszymi elementami życia Kościoła, bo z nich czerpiemy siłę do rozwijania życia duchowego i codziennego, uświęcamy siebie i świat i przyjmujemy Boże błogosławieństwo.

Formacja do życia sakramentami jest konieczna, ponieważ w dzisiejszym świecie wielu „letnich” katolików sprowadza przyjmowanie sakramentów do „zaliczenia” kolejnego etapu życia, otrzymania dokumentu, formalności, którą trzeba odbyć a czasem nawet do magicznych znaków.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na przygotowanie do właściwego przeżycia Eucharystii. Należy dokładać starań, by każdy uczestniczył w sposób jak najbardziej żywy. Msza święta nie może być tylko widowiskiem, ale spotkaniem z Bogiem żywym. Bardzo ważne jest by słowa i znaki używane w liturgii sakramentów były zrozumiałe. Liturgia powinna być przygotowana i piękna.

Opracował

Ks. dr Roman Sękalski